

indplacering anvendes i forbindelse med vedtægtens artikler 31 og 32.

Når en tjenestemand derimod er blevet ansat i henhold til forordning nr. 3018/87 — om indførelse af særlige overgangsbestemmelser vedrørende ansættelse af oversøisk personale ved Den Europæiske Sammenslutning for Samarbejde som tjenestemænd i De Euro-

pæiske Fællesskaber — er hans indplacering i udnævnelsesdokumentet forskriftsmæssig, når den er blevet fastsat på grundlag af det automatiske undtagelseskriterium, der er fastsat i forordningens artikel 3, nemlig det tidligere lønniveau i sammenslutningen, hvilket udelukker, at der tages hensyn til kriterierne for indplacering i henhold til den almindelige ordning.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

29. marts 1990 *

I sag T-57/89,

Nikolas Alexandrakis, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Suva (Fiji), ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse af 12. februar 1988 om at udnævne sagsøgeren til tjenestemand, i det omfang han

* Processprog: fransk.

herved blev udnævnt til ekspeditionssekretær med indplacering i lønklasse A 4, og om anerkendelse af, at sagsøgeren ved afgørelsen om udnævnelse burde have været indplaceret i lønklasse A 3,

har

RET TEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden A. Saggio, dommerne C. Yeraris og K. Lenaerts,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 15. februar 1990,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger og parternes påstande

- 1 Sagsøgeren, Nikolas Alexandrakis, er tjenestemand ved Kommissionen. Efter at være indtrådt i tjenesten ved denne institution blev han i 1981 ansat ved Den Europæiske Sæmmenslutning for Samarbejde (herefter benævnt »sæmmenslutningen« eller »ESS«), en almennyttig international sæmmenslutning stiftet i henhold til belgisk ret med henblik på at lette det økonomiske samarbejde mellem Fællesskabet og udviklingslandene. Det skal understreges, at ESS inden for rammerne af dens vedtægter og de med Kommissionen indgåede aftaler skal sikre ansættelsen og ledelsen af et særligt personale — bestemt til at varetage opgaver i forbindelse med samarbejde samt videnskabelig og teknisk kontrol — fordelt i tre kategorier, herunder oversøisk personale. Således blev Alexandrakis som ansat ved sæmmenslutningen som oversøisk medarbejder stillet til rådighed for Kommissionen; i denne egenskab udførte han fra 1984 opgaver som delegeret (lønklasse I, løntrin 2) for Kommissionen i et AVS-land, der har undertegnet Lomé-konventionen.

- 2 Efter ikrafttrædelsen af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3018/87 af 5. oktober 1987, om indførelse af særlige overgangsbestemmelser vedrørende ansættelse af oversøisk personale ved Den Europæiske Sæmmenslutning for Samarbejde som tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (EFT L 286, s. 1), blev sagsøgeren — ved Kommissionens afgørelse af 12. februar 1988 truffet i medfør af denne forordning — udnævnt til »tjenestemand ... som ekspeditionssekretær, sektionchef for en særlig tjenestegren med indplacering i lønklasse A 4, løntrin 2, tilknyttet Generaldirektoratet for Udvikling [som] chef for Kommissionens delegation i Monrovia (Liberia)«. Forordning nr. 3018/87, som er udstedt inden for rammerne af en politik, der skal sikre en løbende overflytning af de forskellige personalekategorier ved ESS til Kommissionens tjeneste, indfører en særlig overgangsordning for ansættelse. Forordningens artikel 3 bestemmer: »Den tjenestemand, der udnævnes i henhold til denne forordning, indplaceres i givet fald, uanset artikel 31 og 32 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, i den kategori og lønklasse og på det løntrin, hvor grundlønnen svarer til den grundløn, han har oppebåret i sæmmenslutningen. Denne indplacering fastsættes af ansættelsesmyndigheden i henhold til følgende ækvivalens: Lønklasse I, II og III i sæmmenslutningen svarer til kategori A i vedtægten...«.
- 3 På grundlag heraf indbragte sagsøgeren den 11. maj 1988 en klage, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, over Kommissionens ovennævnte afgørelse, for så vidt som han herved blev indplaceret i lønklasse A 4, og krævede indplacering i lønklasse A 3. I klagen anfægtede sagsøgeren ansættelsen i lønklasse A 4, idet han anførte, at Kommissionen ved denne indplacering tilsidesatte de relevante indplaceringskriterier, nemlig hans alder, hans faglige erfaring og hans universitetsuddannelse, samt princippet om forbud mod forskelsbehandling; yderligere krævede sagsøgeren denne indplacering berigtiget, hvilket netop skulle ske på grundlag af de nævnte kriterier.
- 4 Da klagen ikke blev besvaret inden for den fastsatte frist, anlagde Alexandrakis ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 24. november 1988, denne sag med påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse af 12. februar 1988 om at udnævne sagsøgeren til tjenestemand, i det omfang han herved blev udnævnt til ekspeditionssekretær med indplacering i lønklasse A 4, og om indplacering i lønklasse A 3. Til støtte for sin påstand har sagsøgeren principalt anført, at den anfægtede indplacering er i strid med princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling, og subsidiært at indplaceringen er i strid med de relevante kriterier for indplacering og derfor er udtryk for forskelsbehandling. Efter indgivelsen af stævningen har Kommissionen udtrykkeligt, ved begrundet afgørelse af 20. december 1988, afvist den forudgående administrative klage.

5 Hele skriftvekslingen er forløbet for Domstolen. Ved afslutningen af skriftvekslingen har Domstolen ved kendelse af 15. november 1989 henvist sagen til Retten, jfr. Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

6 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse af 12. februar 1988 om at udnævne sagsøgeren til tjenestemand annulleres, for så vidt angår indplaceringen i lønklasse og på løntrin;
- det statueres, at sagsøgeren ved ovennævnte afgørelse burde have været indplaceret i lønklasse A 3;
- Kommissionens afvisning af sagsøgerens klage af 11. maj 1988 annulleres;
- sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- frifindelse;
- der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende ret.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling samt det dertil knyttede lighedsprincip

7 Sagsøgerens principale anbringende vedrører Kommissionens påståede tilsidesættelse af vedtægten, navnlig artikel 5, stk. 4, og bilag I, punkt A, og Kommissionens afgørelse, der blev truffet i henhold til vedtægtens artikel 5, stk. 4, samt Kommissionens påståede tilsidesættelse af lighedsprincippet under hensyn til anbringendet.

Alexandrakis har fremhævet, at artikel 5, stk. 4, knæsætter princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling. Da han var blevet udnævnt til Kommissionens delegerede i et AVS-land, mener han, at denne stilling svarer til en kontorchefs — dvs. lønklasse A 3 — og ikke til stillingsbetegnelsen ekspeditionssekretær i lønklasse A 4, som han var blevet indplaceret i ved den anfægtede afgørelse.

- 8 Selv om parterne ikke har rejst spørgsmålet om admitteringen af dette anbringende, tilkommer det Retten at rejse spørgsmålet af egen drift, jfr. artikel 92, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse for Retten, og som bestemmer, at denne til enhver tid af egen drift kan efterprøve, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger (jfr. dom af 16. december 1960, Humblet mod den belgiske stat, 6/60, Sml. 1954-1964, s. 207, dom af 23. april 1956, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises mod Den Høje Myndighed, 7/54 og 9/54, Sml. 1954-1964, s. 21, og dom af 27. juni 1989, Giordani mod Kommissionen, 200/87, Sml. s. 1877, præmis 10). Formalitetsspørgsmålet i denne sag vedrører overensstemmelsen mellem klagen og stævningen. Der er her tale om en ufravigelig procesforudsætning, for så vidt som det drejer sig om lovmæssigheden af den administrative procedure, som Domstolen har betegnet som et væsentligt formkrav i dommen af 3. februar 1977 (De Lacroix mod Domstolen, 91/76, Sml. s. 225, præmis 10 og 11). Nærmere bestemt er det begrundet at efterprøve dette spørgsmål af egen drift, når henses til selve formålet med den administrative procedure, således som den er defineret i Domstolens faste praksis, senest i dommen af 14. marts 1989, hvorefter »formålet med den forudgående administrative klageprocedure [er], at konflikter mellem tjenestemænd eller øvrige ansatte og administrationen skal løses i mindelighed. For at dette formål kan nås, må ansættelsesmyndigheden tilstrækkelig præcist være bekendt med de klagepunkter, som de pågældende fremfører mod den anfægtede afgørelse« (dom af 14. marts 1989, Casto del Amo Martinez mod Parlamentet, 133/88, Sml. s. 689, præmis 9; bl.a. følgende domme går i samme retning: dom af 17. februar 1977, Reinarz mod Kommissionen og Rådet, 48/76, Sml. s. 291, og dom af 1. juli 1976, Sergy mod Kommissionen, 58/75 Sml. s. 1139).
- 9 Uden at det findes fornødent at tage stilling til, om sagsøgerens første anbringende kan lægges til grund, bemærkes det derfor, at anbringendet ikke er indeholdt i klagen, og at det først er blevet fremsat under skriftvekslingen. Det fremgår af Domstolens faste praksis, at »i tjenestemandssager kan påstandene, der nedlægges for Domstolen, kun have samme genstand som dem, der er fremsat i klagen, og kun indeholde klagepunkter, der hviler på samme grundlag som dem, der er angit-

vet i klagen. Disse klagepunkter kan for Domstolen uddybes ved fremsættelse af anbringender og argumenter, der ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som er snævert forbundet hermed« (jfr. dom af 20. maj 1987, Geist mod Kommissionen, 242/85, Sml. 2181, præmis 9, dom af 26. januar 1989, Koutchoumoff mod Kommissionen, 224/87, Sml. s. 99, præmis 10, og ovennævnte dom af 14. marts 1989, Casto del Amo Martinez, præmis 10; se også dom af 7. maj 1986, Rihoux m.fl. mod Kommissionen, 52/85, Sml. s. 1555, præmis 13).

10 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren i denne sag ikke blot i sin administrative klage har undladt at omtale det første anbringende, men at han, jfr. præmis 13 i ovennævnte dom af 14. marts 1989, heller ikke har fremført »noget moment, hvoraf den sagsøgte institution, selv om den bestræbte sig på at fortolke klagen så vidt som muligt, havde kunnet udlede«, at han ville påberåbe sig tilsidesættelsen af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling samt af lighedsprincippet, der på dette trin udelukkende skal ses i forbindelse med denne regel.

11 Herefter må det første anbringende forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af de relevante kriterier for indplacering samt af lighedsprincippet i relation til disse kriterier og sagsøgerens nationalitet

12 Sagsøgerens andet anbringende, der er fremsat subsidiært, vedrører tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3 — hvorefter tjenestemænd, der tilhører samme kategori, er undergivet de samme ansættelsesvilkår — af artikel 3 i forordning nr. 3018/87 samt af almindelige retsgrundsætninger. Dette anbringende består af to led vedrørende dels de af Kommissionen anvendte relevante kriterier for indplacering inden for vedtægtens rammer, dels lighedsprincippet.

13 Hvad angår anbringendets første led, har Alexandrakis gjort gældende, at indplaceringen ikke er i overensstemmelse med nogen af de relevante kriterier for indplacering, som udgøres af hans alder (48 år), varigheden af hans faglige erfaring (21 år) og hans universitetsuddannelse (Bachelor of Arts, Master of Arts, Philosophy Doctor of Economics).

- 14 Kommissionen har heroverfor anført, at ansættelsen af oversøisk personale ikke finder sted i henhold til vedtægten, men udelukkende på grundlag af bestemmelserne i artikel 3 i forordning nr. 3018/87, der udtrykkeligt fraviger tjenestemandsvedtægten.
- 15 På dette punkt må Kommissionens argument lægges til grund. Det tiltrædes, at de af sagsøgeren påberåbte relevante kriterier for indplacering kan anvendes i forbindelse med vedtægten's artikler 31 og 32, når ansættelsesmyndigheden udnævner en tjenestemand på grundlag af den i vedtægten fastsatte almindelige ansættelsesordning. Sagsøgeren er imidlertid blevet ansat i henhold til en særlig forordning, og hans indplacering i udnævnelsesdokumentet er derfor forskriftsmæssig, selv når den er blevet fastsat på grundlag af det undtagelseskriterium, der er nævnt i artikel 3 i forordning nr. 3018/87, som udtrykkeligt udelukker anvendelsen af ovennævnte vedtægtsbestemmelser. Det bemærkes i denne forbindelse, at det i artikel 3 fastsatte kriterium er det tidligere lønniveau i sammenslutningen: Tjenestemænd, der udnævnes i henhold til denne forordning, skal indplaceres i den kategori og lønklasse og på det løntrin, hvor lønnen svarer til den løn, de har oppebåret i sammenslutningen, idet anvendelsen af dette kriterium således automatisk udelukker, at der tages hensyn til de af sagsøgeren påberåbte kriterier for indplacering.
- 16 Hvad angår anbringendets andet led, vedrørende tilsidesættelse af lighedsprincippet, har Alexandrakis for det første gjort gældende, at han ved den anfægtede indplacering forskelsbehandles i forhold til de kolleger, der er udnævnt til tjenestemænd i henhold til forordning nr. 3018/87. Denne forskelsbehandling ligger i, at andre oversøiske ansatte, der blev indplaceret i samme lønklasse som sagsøgeren eller i lønklassen herover, er mindre kvalificerede end han, for så vidt angår ovennævnte relevante kriterier for indplacering. Sagsøgeren gør for det andet gældende, at hans indplacering i lønklasse A 4 må anses for forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, da han er den eneste delegationschef af græsk nationalitet, og at der følgelig ikke er blevet tildelt nogen A 3 stilling til en græsk statsborger.
- 17 Kommissionen har tilbagevist denne opfattelse, idet den har anført, at indplaceringen af både sagsøgeren og hans kolleger, der var ansat som oversøisk personale ved ESS, skete på grundlag af det kriterium, der er fastsat i artikel 3 i forordning nr. 3018/87 om indførelse af særlige bestemmelser vedrørende ansættelse, uden at deres nationalitet på nogen måde blev taget i betragtning.

- 18 Med hensyn til sagsøgerens argument, hvorefter han ved sin indplacering, når henses til de relevante kriterier for indplacering, forskelsbehandles i forhold til de andre delegationschefer, bemærkes, at disse kriterier ikke finder anvendelse i forbindelse med forordning nr. 3018/87 og derfor ikke med føje kan påberåbes af sagsøgeren.
- 19 Med hensyn til klagepunktet vedrørende forskelsbehandling på grund af nationalitet, bemærkes blot, at Kommissionen har indplaceret sagsøgeren på grundlag af det objektive kriterium, der er fastsat i artikel 3 i forordning nr. 3018/87, helt uden hensyntagen til nationalitet.
- 20 Sagsøgeren har yderligere anført, at selv om det ikke kan statuere, at hans indplacering — der blev foretaget ved hans udnævnelse i overensstemmelse med ordlyden af artikel 3 i forordning nr. 3018/87 — var ulovmedholdelig, hverken for så vidt angår de relevante kriterier for indplacering, eller når henses til lighedsprincippet, var Kommissionen ikke desto mindre forpligtet til at undersøge, om den grundløn, han tidligere havde oppebåret ved ESS, var behæftet med en retlig eller en faktisk vildfarelse.
- 21 Det bemærkes her, at Rådet ved at vedtage ovennævnte bestemmelse i forordning nr. 3018/87 indførte et objektivt og automatisk kriterium for indplacering af ansatte fra ESS ved deres udnævnelse for at sikre opretholdelsen af den situation, de forud havde erhvervet hos deres tidligere arbejdsgiver, nemlig sammenslutningen og ikke Kommissionen (dom af 13. juli 1989, Albert Alexis mod Kommissionen, 286/83, Sml. s. 2445, præmis 11). Det fremgår heraf, at Kommissionen var beføjet til alene at anvende dette automatiske kriterium for indplacering i forbindelse med afgørelsen om sagsøgerens fastansættelse, der blev truffet på grundlag af nævnte forordning.
- 22 Herefter kan sagsøgerens andet anbringende ikke tages til følge.

Sagens omkostninger

- 23 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse for Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1990.

Saggio

Yeraris

Lenaerts

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Formand for Tredje Afdeling